

הפליא. היו לה בבית הרבה תקליטים. אנחנו, הילדים, אהבנו להיכנס אליה ל־ שמוע אותם.

גם אותה אהבנו. אבל המבוגרים — ר' בעיקר המבוגרות — אהבו אותה פחות: „מה היא חושבת, שהאיפור יכסת את הגיל שלה? היא כבר מתקרבת לשלו־ שים, שמעתי פעם הערה.

ופעם אחרת: „מחשיבה עצמה לפרימד־ נה. חושבת שתתפוס לה נסיך על סוס לבן. כל הבחורים רק לא מוצאים־חן בעיניה.“ סטלה היתה מורת לבאלט קלאסי. היינו רואים אותה יוצאת לעבודת, או בערב, תמיד בשיא ההידור. כילדה שהתחנכה בר תנועת־נוער, סלדתי מהופעתה החיצונית. אך היא היתה פוגשת בנו תמיד עם חיוך: „יש לי תקליטים חדשים — רוצים ל־ שמוע?״ היתה אומרת לנו.

היום אני מבינה שהיתה מומינת אותנו כי סבלה למעשה מבידדות. היחידה שאמרה עליה מילה טובה, הי־ תה, להפתעתי, דווקא אמי:

„היא לא מוכנה להתחתן עם מישהו סתם.“ הסבירה פעם לאבא. „אחרי הכל, היא משכילה, ויפה והיא רוצה מישהו ש־ יהיה לפחות ברמה שלה. והיום, אחרי מלחמת העצמאות — יש חוסר רווקים בארץ.“

סטלה לא נשארה רווקה נצחית. בסופו של דבר, התחתנה. אולם היא עשתה את זה בשקט, לא הומינה אף אחד מהשכונה. לאחר כשנתיים, פגשתי אותה, בטיול בעיר אחרת, עם בעלה. הוא היה מבוגר ממנה במה שנראה או בעיני כ־50 שנה: מקריה, בעל כרס, נמוך ממנה. רחוק מאוד מאותו נסיך־על־סוס־לבן ש־ כולם סיפרו שהיא מחכה לו.

מלכות

הכיתה

גם ללא זכרונותי האישיים, אין זה סוד כי בעיית הרווקות בארץ לא נולדה ב־1973. היא היתה קיימת בעבר, ותהיה קיימת גם בעתיד, אני חוששת.

השאלה שאני רוצה להעלות כאן היא: למה נותרה עדה חמש שנים ללא גבר — אם להאמין לרכילות השכונה. למה ניצלה סטלה מגורל דומה — רק כאשר מסכימה להתפשר, ברגע האחרון, עם המציאות? כי סטלה ועדה השתייכו למעמד חי־ ברניות, הדוחות ודוחות — עד שמפסידות.

הן השתייכו לאלה המתחילות את דרכן כמלכות הכיתה. הן התלמידות הכי טר־ בות, החברות/מניות, חכי בולטות. מובן שחברים יש להן בשפע תמיד. מובן שזה הרגיל אותן לרמת, וכשדיברו על גישואין, הן המתינה, משום כך, לנסיך החלומות.

התוצאה: אחרי הרציני הראשון היה אמנם יפה, גבוה, ופיקה, אך לא משכיל. עשיר, בעל חוש הומור, וכל היתר. או היא החליטה שהוא לא מספיק טוב בשבילה. „מה יש? מה בוער לי? אני בסך־הכל בת 22. יש לי עוד זמן לבחור בדיוק את מה שמתאים לי.“

ופתאום היא התעוררה בוקר אחד, והיא

הדברים הכאים הוקלטו מפי המורה הירושלמית, בת ה־28, שתחיה דת דבריה פורסמו בכתבה „בושה!“ („העולם הזה“ 1860).

דאחר שתיארה בכתבתה הראשונה את מצוקתה של הרווקה הישראלית כיום, היא מגדה עתה מדוע לדעתה נשארת הרווקה רווקה, ובמיקרה שנישאת — הוזרת לרווקותה במהירות.

הכותבת היא כמוכן רווקה.

התקפה לא פחות חמורה על הרווקה האשמה בעצמה במצבה, משמיעה בהמשך הדברים רווקה.

כשגבר תוקף את הרווקה, טוען שהיא אשמה במצבה — הרי אפילו כשאפשר לחוש שהוא מדבר בכנות — אפשר לענות נגדו שאינו יודע מה הוא שח. (המערכת מקווה לשמוע טענות כאדה, ותשמח לפרסמן בהמשך הסידרה).

אבל מה קורה כשרווקה טוענת בעצמה אותם דברים כדיוק?

מדחיה אנך דחי

ייתי בת 12. גרנו או באחד מאורי תם בניינים רבי־דירות שבהם אין הי קירות מסתירים את הנעשה בדירת השכן. יום אחד נפל דבר. אנו, הילדים, נצטוו־ נו בבהילות לצאת לשחק. כמה דקות ל־ אחר מכן הגיע אמבולנס. אותו רגע כבר אי־אפשר היה להסתיר מפנינו מה קרה: עדה, מורה לאנגלית שחתגורה שתי קומות מעלינו, התאבדה. עדה היתה בחורה תרבותית, נעימה. הרבה מילדי השכונה לקחו אצלה שעורי־

נר, טענה אמא „או מה הפלא? אשה צעירה חמש שנים בלי גבר.“ הרבה לא הבנתי או מאותה שיחה. היום גם אינני בטוחה שהגיתות הפסיכולוגי הי מעמיק של אמי היקרה היה מדוייק. אבל דבר אחד נקלט אז בראשי: חמש שנים ללא גבר, היה משהו מפחיד בצליל דבריה של אמא. כאלו דיברה על אסון נורא. לעומת זאת, היתה אצלנו בשכונה סטלה. בלונדית, מאופרת תמיד ל־

עור באנגלית. היא גרה יחד עם אמה הזקנה. אנו, הילדים, אהבנו להיכנס אליה להשאל ספר. ופתאום, זה. בת 33. ואני זוכרת שיחה בין חורי, כמה ערי־ בים לאחר מכן, כשהם חשבו שאינני שומ־ עת: „אתה נוכר מתי היה לה בפעם האחרון?״ נה חבר?״ שאלה אמי את אבא. „בחי שאת צודקת! כבר חמש שנים. לא?״

עור באנגלית. היא גרה יחד עם אמה הזקנה. אנו, הילדים, אהבנו להיכנס אליה להשאל ספר. ופתאום, זה. בת 33. ואני זוכרת שיחה בין חורי, כמה ערי־ בים לאחר מכן, כשהם חשבו שאינני שומ־ עת: „אתה נוכר מתי היה לה בפעם האחרון?״ נה חבר?״ שאלה אמי את אבא. „בחי שאת צודקת! כבר חמש שנים. לא?״